

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง
และขนาดย่อมไปปฏิบัติ จังหวัดพิษณุโลก

**Factors Affecting the Success of the Implementation of the Policy to
Promote Small and Medium Enterprises (Smes)
in Phitsanulok Province**

กนกกาญจน์ คำบุญชู และ ธนัสถา ไรจนตรกุล

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Kanokkan Khamboonchoo and Tanastha Rojanatrakul
Pibulsongkram Rajabhat University, Thailand
Corresponding Author, E-mail : kanokkan.kha@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาระดับความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ 3) เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรค ในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดพิษณุโลก จำนวน 395 ราย สถิติที่ได้ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติวิเคราะห์ความถดถอยแบบพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$) โดยเมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านลักษณะขององค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ด้านความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านทรัพยากรของนโยบาย ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย และด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ตามลำดับ

2. ปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติมีอิทธิพลทางบวกต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา จังหวัดพิษณุโลก โดยปัจจัยด้านการสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติ จะมีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติสูงสุด รองลงมา คือ ปัจจัยด้านทรัพยากรของนโยบาย ปัจจัยด้านลักษณะขององค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ปัจจัยด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองและปัจจัยด้านความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติตามลำดับ โดยร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 99.6

คำสำคัญ: ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ; การนำนโยบายส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไปปฏิบัติ;
กรณีศึกษา จังหวัดพิษณุโลก

Abstracts

The purpose of this research was to 1) study the level of success in implementing SME promotion policies, 2) investigate the factors affecting the success of implementing SME promotion policies, and 3) study the problems and obstacles in implementing SME promotion policies. The research was conducted using quantitative research, specifically survey research. The sample group consisted of 395 medium-sized and small-sized business operators in Phitsanulok province, obtained from the Yamane formula. The research utilized a questionnaire with a confidence level of 0.806. Statistical analysis was used, including frequency, percentage, mean, standard deviation, and multiple regression analysis. The research found that:

The overall level of success in implementing policies was high ($\bar{X}=3.8998$). When categorized by dimension, the characteristic dimension of organizations that implement policies had the highest mean value, followed by the cooperation or responsiveness of policy implementers, the support and guidance dimension, and the dimension of policy content.

The factors affecting the success of policy implementation in Phitsanulok province were organizational characteristics, support and guidance, policy content, and the cooperation and responsiveness of policy implementers.

The obstacles and problems in implementing SME promotion policies in Phitsanulok province were a lack of resources, a lack of understanding and cooperation among policy implementers, and limited policy content which showed that the prediction was 99.6%.

Keywords: Factors Affecting the Success; Implementing SME Promotion Policies in Phitsanulok Province

บทนำ

จากการศึกษาข้อมูลสถิติจากสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2564 : ออนไลน์) พบว่า ในปี 2563 ประเทศไทยมีจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม 3,134,442 ราย หรือคิดเป็นสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 99.54 ของธุรกิจทั้งหมด โดยมีอัตราการขยายตัวร้อยละ 0.95 เมื่อเทียบกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในปีที่ผ่านมา ซึ่งส่งผลทำให้เกิดการจ้างงานเป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น 12,714,916 คน หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 71.70 ของจำนวนการจ้างงานรวมทั้งหมดของประเทศ ทั้งนี้ หากพิจารณาในส่วนของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) พบว่า ในปี 2563 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) เท่ากับ 5,376,066 ล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 34.2 ของ GDP รวม โดยมีอัตราการขยายตัวร้อยละ -6.1 จากอัตราการขยายตัวร้อยละ 3.1 ในปีก่อน โดยเป็นผลมาจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ทั้งภายในประเทศและทั่วโลก ที่เริ่มแพร่ระบาดตั้งแต่ไตรมาสแรกของปี 2563 ต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ซึ่งส่งผลกระทบทางลบเป็นวงกว้างต่อเศรษฐกิจและการค้าทั่วโลก

ทั้งนี้ คาดการณ์ว่าในปี 2564 นั้น วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จะมีอัตราการขยายตัวของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) ประมาณ ร้อยละ 4.1-4.8 จากปี 2563

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยเป็นกลไกในการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างงาน และการกระจายรายได้ ซึ่งนำไปสู่การหมุนเวียนทางเศรษฐกิจ อีกทั้งยังเป็นกลไกในการแก้ไขปัญหาความยากจนของประเทศ (คณิศร อุ๋นแสงจันทร์, 2564 : 2) นอกจากนี้ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย ยังเป็นหน่วยธุรกิจที่สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับวัตถุดิบภายในประเทศ เนื่องจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยส่วนใหญ่ นั้น จะใช้ผลผลิตภายในประเทศเป็นหลัก ซึ่งแตกต่างจากอุตสาหกรรมการผลิตขนาดใหญ่ที่ต้องมีต้นทุนการผลิตในด้านเครื่องจักรและเทคโนโลยีการผลิต รวมทั้งวัตถุดิบที่ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ ซึ่งก็ทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นหน่วยธุรกิจที่มีบทบาทและความสำคัญที่ก่อให้เกิดการพัฒนาไปตามชุมชนในภูมิภาคต่างๆ ทั่วประเทศ (พัชรินทร์ เพชรช่วย, ปลื้มใจ ไพจิต, รัตติยาภรณ์ รอดสีเสน, 2564 : 3-4)

ที่ผ่านมา ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มาอย่างต่อเนื่อง โดยมีความพยายามที่จะเร่งพัฒนา SMEs ให้มีความสามารถทัดเทียมกับ SMEs ของประเทศที่พัฒนาแล้ว โดยมีสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นหน่วยงานหลัก ซึ่งถูกจัดตั้งขึ้น เพื่อทำหน้าที่ประสานงานระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาควิชาการ ในการจัดทำนโยบายและแผนปฏิบัติการในการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยฉบับแรกเริ่มขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2545 และมีการจัดทำแผนการส่งเสริม SMEs ฉบับใหม่ขึ้นทุกๆ 5 ปี ซึ่งในปัจจุบันอยู่ในแผนการส่งเสริม SMEs พ.ศ. 2564-2565 ซึ่งเป็นแผนที่มุ่งเน้นให้ SMEs สามารถประกอบตัวให้อยู่รอดได้ ภายใต้สถานการณ์ที่เกิดขึ้น ด้วยการสร้างรายได้ ลดรายจ่าย อันเป็นการเสริมสภาพคล่องในระยะสั้นแก่ธุรกิจ และเตรียมความพร้อมให้ธุรกิจพัฒนา ปรับตัวรองรับบริบทใหม่ทางเศรษฐกิจ พร้อมเข้าสู่การแข่งขันได้อย่างรวดเร็ว เมื่อสถานการณ์โควิด-19 ดีขึ้น ด้วยการยกระดับความรู้และทักษะในการประกอบธุรกิจ เพิ่มศักยภาพการดำเนินธุรกิจด้วยเทคโนโลยีและดิจิทัล สร้างมูลค่าเพิ่มให้สินค้าและบริการด้วยคุณภาพ มาตรฐาน และความคิดสร้างสรรค์ และส่งเสริมให้ SMEs สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน ตลอดจนสร้างผู้ประกอบการใหม่ที่มีศักยภาพ เพื่อส่งเสริมการเติบโตของธุรกิจและเศรษฐกิจของประเทศต่อไปในอนาคต (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2564 : 20)

ทั้งนี้ แม้ว่าที่ผ่านมาภาครัฐจะตระหนักถึงความสำคัญของ SMEs และพยายามที่จะเข้าไปให้ความช่วยเหลือ ส่งเสริมและสนับสนุน SMEs ในรูปแบบต่างๆอย่างต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตาม ที่ผ่านมาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยก็ยังคงประสบปัญหาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการขาดความรู้และความชำนาญในการบริหารธุรกิจ รวมถึงความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนต่างๆ ซึ่งก็

ส่งผลทำให้ต้องล้มเลิกกิจการลงเพราะไม่สามารถแบกรับภาระต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ (สุชาติ อำนาจวิภาวี, 2563 : 4-5) โดยอ้างอิงข้อมูลจากสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2565 : 18) พบว่า ในปี 2564 ประเทศไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ยกเลิกกิจการรวมทั้งหมด 19,326 ราย ดังนั้น การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ นั้น จึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการพัฒนาผู้ประกอบการ SMEs ให้มีความพร้อมในการดำเนินธุรกิจให้ประสบความสำเร็จได้

สำหรับจังหวัดพิษณุโลก ก็เป็นจังหวัดหนึ่งที่เป็นเป้าหมายของการจัดทำยุทธศาสตร์ในการพัฒนาเมืองให้เป็นศูนย์กลางการค้า การบริการธุรกิจสุขภาพ การศึกษา และธุรกิจด้านดิจิทัล (สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560 : 25) โดยเป็นจังหวัดที่มียุทธศาสตร์ในด้านที่ตั้งที่มีลักษณะเด่นเฉพาะตัวเนื่องจากมีส่วนที่เชื่อมต่อระหว่างภาคกลาง ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ และเป็นจังหวัดที่อยู่ในเส้นทางเชื่อมต่อไปยังประเทศต่างๆ ในภูมิภาคอินโดจีน ซึ่งก็ทำให้จังหวัดพิษณุโลกเป็นหนึ่งในจังหวัดที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ โดยเป็นศูนย์กลางการค้าและบริการ และเป็น Logistics Center ของสี่แยกอินโดจีน ซึ่งหากพิจารณามูลค่าทางเศรษฐกิจของจังหวัดพิษณุโลกนั้น พบว่า จังหวัดพิษณุโลก มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดมากที่สุดในกลุ่มภาคเหนือตอนล่าง โดยมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด เท่ากับ 101,788 ล้านบาท (สำนักงานแรงงานจังหวัดพิษณุโลก, 2565 : 18) โดยผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม 26,509 ราย หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 99.83 ของธุรกิจทั้งหมดในจังหวัด (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2564 : 24)

จากที่กล่าวมาทั้งหมด ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไปปฏิบัติ จังหวัดพิษณุโลก โดยผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ จะถูกนำไปประยุกต์ใช้เป็นข้อมูลในการดำเนินนโยบายส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไปปฏิบัติในจังหวัดอื่นๆ ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ
3. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรค ในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา

ระเบียบวิธีวิจัย

การดำเนินโครงการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณจากการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม โดยรายละเอียดระเบียบวิธีวิจัยมีดังต่อไปนี้

ประชากร ประกอบด้วย ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดพิษณุโลก จำนวน 26,509 ราย (สำนักงานวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2564 : ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่างได้จากการกำหนดขนาดด้วยสูตรคำนวณของ Taro Yamane (1973, อ้างถึงใน บุญชม ศรีสะอาด, 2554 : 1) จากกลุ่มผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 26,509 ราย โดยกำหนดความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 0.05 ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 395 ราย

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาเครื่องมือ โดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวกับเรื่องการศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการ และนโยบายส่งเสริม SMEs เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและสร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

2. นำผลการศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย มาเป็นแนวทางในการพัฒนาและสร้างแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น 5 ตอน พิจารณาเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ สมมติฐานและกรอบแนวคิดในการศึกษา

3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความครอบคลุมของเนื้อหา และนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้ว เสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ได้แก่ 1) นาย ทานทัต ยมเกิด ผู้อำนวยการกลุ่มยุทธศาสตร์และแผนงานภูมิภาค ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 2 จังหวัดพิษณุโลก 2) รศ.ดร.กัมปนาท วงษ์วัฒนพงษ์ คณบดีคณะสังคมศาสตร์และการพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม 3) รศ.ดร.โชติ บดีรัฐ รองอธิการบดีฝ่ายกิจการพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency : IOC) ระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักของเนื้อหา โดยผลที่ได้จากการคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามมีค่าระหว่าง 0.67-1.00

5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงตามเนื้อหาแล้ว ไปทดลองใช้ (Try - Out) กับผู้ประกอบการ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย จำนวน 30 ราย และนำแบบสอบถาม มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) พบว่า ความเชื่อมั่นของข้อคำถามแต่ละด้านมีค่าอยู่ระหว่าง 0.89

6. นำแบบสอบถามที่ผ่านการทดลองใช้แล้วมาตรวจแก้ไข ปรับปรุงให้สมบูรณ์แล้ว นำมาเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย จำนวน 395 ชุด

แบบสอบถาม เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วย 5 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามปลายปิดเป็นข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ประเภทธุรกิจ และประสบการณ์ในการประกอบกิจการ คำถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) จำนวน 4 ข้อคำถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามปลายปิด เป็นข้อมูลเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ ได้แก่ ประเภทของสินค้าที่ขาย จำนวนพนักงาน และระยะเวลาที่ประกอบกิจการ คำถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) จำนวน 3 ข้อคำถาม

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายปิด ใช้เก็บข้อมูลเชิงปริมาณ เป็นคำถามที่วัดระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทั้ง 6 ด้าน คือ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากรของนโยบาย การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ มีข้อคำถามทั้งหมดจำนวน 27 ข้อคำถาม เพื่อใช้ในการวัดคุณลักษณะของผู้ประกอบการ โดยลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) สร้างตามมาตรวัดของลิเคิร์ท (Likert Scale)

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามปลายปิด ใช้เก็บข้อมูลเชิงปริมาณ เป็นคำถามที่วัดระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ ทั้ง 5 ด้าน คือ การอยู่รอดของธุรกิจ การเสริมสร้างความรู้และทักษะอาชีพให้กับแรงงานที่ได้รับผลกระทบ การนำเทคโนโลยีและดิจิทัลมาใช้ในการบริหารจัดการองค์กรและธุรกิจ การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการ และการแข่งขันได้ในระดับสากล มีข้อคำถามทั้งหมดจำนวน 5 ข้อคำถาม เพื่อใช้ในการวัดความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ ลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) สร้างตามมาตรวัดของลิเคิร์ท (Likert Scale)

ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด ให้ผู้ตอบแบบสอบถาม แสดงข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ในด้านปัญหา อุปสรรค ข้อจำกัดและการแก้ไข ของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ประเภทธุรกิจ ประสบการณ์ในการประกอบกิจการ ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่อใช้อธิบายลักษณะข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ วิเคราะห์ด้วยสถิติค่าร้อยละ (Percentage) และแจกแจงความถี่ (Frequency)

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้ประกอบการ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : SD) จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว สามารถแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยได้ ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.21-5.00 หมายถึง มีการเป็นผู้ประกอบการ อยู่ใน ระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.41-4.20 หมายถึง มีการเป็นผู้ประกอบการ อยู่ใน ระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.61-3.40 หมายถึง มีการเป็นผู้ประกอบการ อยู่ใน ระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.81-2.60 หมายถึง มีการเป็นผู้ประกอบการ อยู่ใน ระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.80 หมายถึง มีการเป็นผู้ประกอบการ อยู่ใน ระดับน้อยที่สุด

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านนโยบาย โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : SD)

3. การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นข้อมูลความสำเร็จในการนำนโยบาย SMEsไปปฏิบัติ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : SD)

4. การทดสอบสมมติฐานที่ 1 โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความถดถอยแบบพหุคูณแบบปกติ (Enter Multiple Regression Analysis) ใช้สำหรับวิเคราะห์ที่แสดงถึงระหว่างตัวแปรอิสระหลายตัวกับตัวแปรตามหนึ่งตัวแปร ที่ใช้ในการวิเคราะห์อิทธิพลของปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติกับความสำเร็จในการนำนโยบาย SMEsไปปฏิบัติ ดังสมมติฐาน ข้อที่ 1 ปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติมีอิทธิพลทางบวกต่อความสำเร็จในการนำนโยบาย SMEsไปปฏิบัติ

4. ขั้นตอนการดำเนินงาน

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ

1. เก็บรวบรวมข้อมูลแบบปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่าง การตอบแบบสอบถามของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดพิษณุโลกประเภทนิติบุคคล จำนวน 395 ราย โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

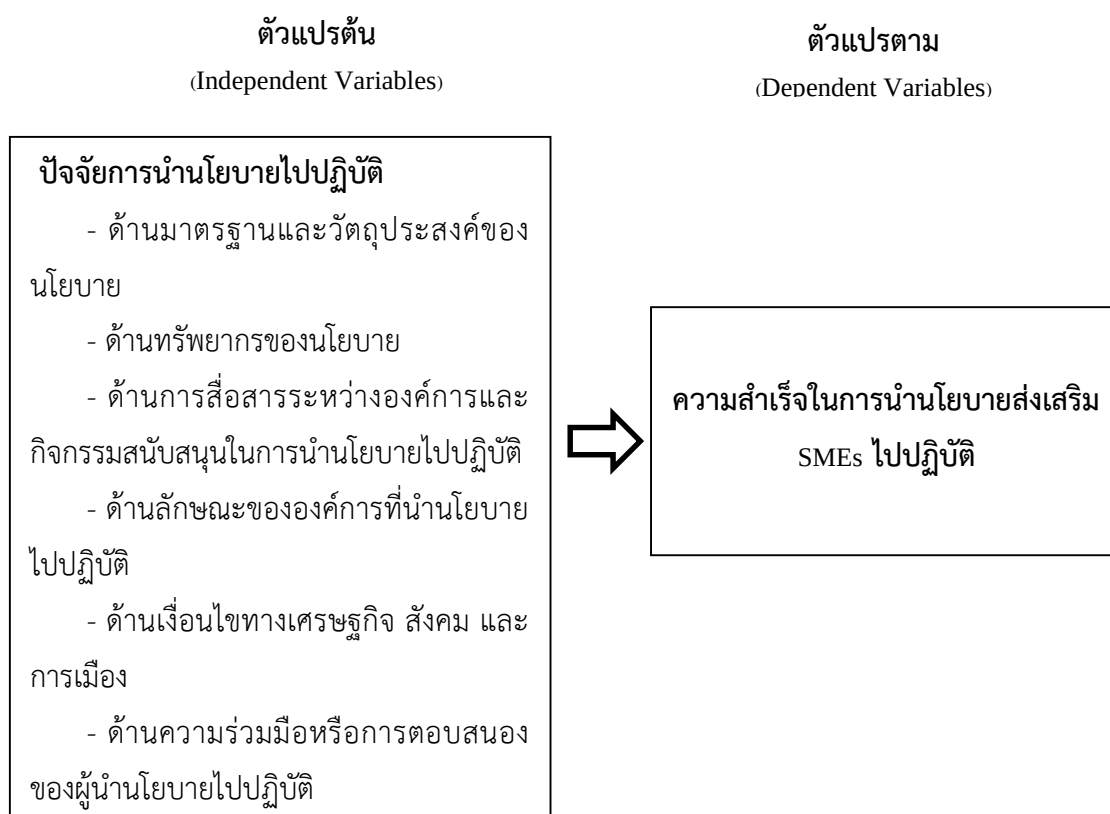
1.1 ขอบคดหมายจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

1.2 ดำเนินการเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดพิษณุโลกประเภทนิติบุคคลตามที่ได้กำหนดไว้

2. เก็บรวบรวมข้อมูลแบบทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ใช้ประกอบเพื่อทำการทำวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากการทบทวนวรรณกรรม แนวคิด ทฤษฎี นิยามศัพท์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนพิจารณาแบบสอบถาม แล้วนำมาสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องและครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยใช้เป็นแนวทางกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนํานโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา จังหวัดพิษณุโลก โดยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย
ที่มา : Van Meter & Van Horn (1975)

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติในภาพรวม

ลำดับ	ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น		
		$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล
1	ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	3.80	.74	มาก
2	ด้านทรัพยากรของนโยบาย	3.96	.70	มาก
3	ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.89	.74	มาก
4	ด้านลักษณะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ	4.18	.76	มาก
5	ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	3.60	.62	มาก
6	ด้านความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ	3.97	.70	มาก
รวม		3.90	.59	มาก

จากตารางที่ 1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.90$, S.D. = .59) โดยเมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านลักษณะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติรองลงมา คือ ด้านความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านทรัพยากรของนโยบาย ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย และด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ตามลำดับ

ข้อมูลความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ

การวิเคราะห์ข้อมูลความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลความสำเร็จในการนํานโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ ในภาพรวม

ลำดับ	ข้อมูลความสำเร็จในการนํานโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น		
		$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล
1	ด้านการอยู่รอดของธุรกิจ	3.86	.74	มาก
2	ด้านการเสริมสร้างความรู้และทักษะ	3.86	.71	มาก
3	ด้านการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและดิจิทัล	4.00	.73	มาก
4	ด้านการเข้าถึงแหล่งเงินทุน	3.79	.75	มาก
5	ด้านความสามารถในการแข่งขันระดับสากล	4.09	.72	มาก
	รวม	3.92	.65	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า ข้อมูลความสำเร็จในการนํานโยบายส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไปปฏิบัติ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.92$, S.D. = 0.65) โดยเมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านความสามารถในการแข่งขันระดับสากล ($\bar{x} = 4.09$, S.D. = 0.72) รองลงมา คือ ด้านการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและดิจิทัล ($\bar{x} = 4.00$, S.D. = 0.73) ด้านการอยู่รอดของธุรกิจ ($\bar{x} = 3.86$, S.D. = 0.74) ด้านการเสริมสร้างความรู้และทักษะ ($\bar{x} = 3.86$, S.D. = 0.71) และด้านการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ($\bar{x} = 3.79$, S.D. = 0.75) ตามลำดับ

3. การทดสอบสมมติฐานการเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนํานโยบายส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไปปฏิบัติ กรณีศึกษา จังหวัดพิษณุโลก

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยการนํานโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ด้านทรัพยากรของนโยบาย ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมสนับสนุนในการนํานโยบายไปปฏิบัติ ด้านลักษณะขององค์กรที่นํานโยบายไปปฏิบัติ ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ด้านความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้นํานโยบายไปปฏิบัติ มีอิทธิพลทางบวกต่อความสำเร็จในการนํานโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา จังหวัดพิษณุโลก

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติมีอิทธิพลทางบวกต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา จังหวัดพิษณุโลก

ปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติ	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	T	Sig	VIF
	B	Std. Error	Beta			
ค่าคงที่ (Constant)	-.168	.023		-7.248*	.000	
ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	.110	.008	.126	13.096*	.000	3.614
ด้านทรัพยากรของนโยบาย	.303	.012	.328	25.741*	.000	6.363
ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	.411	.007	.472	56.928*	.000	2.698
ด้านลักษณะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ	.127	.007	.150	19.318*	.000	2.362
ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจสังคม และการเมือง	.078	.007	.075	10.427*	.000	2.041
ด้านความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ	.015	.013	.016	1.124*	.002	7.950
R Square = 0.998 Adjusted R-Square = 0.996						
F = 6476.006 Sig = 0.000						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติสามารถพยากรณ์แนวโน้มความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา จังหวัดพิษณุโลกได้ร้อยละ 99.8 โดยมีอำนาจพยากรณ์ได้ร้อยละ 99.6 (Adjusted R Square = 0.996) ซึ่งผลการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ พบว่าปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วย ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย มีค่า Beta อยู่ที่ 0.126 มีค่า p-value อยู่ที่ 0.000 ด้านทรัพยากรของนโยบาย มีค่า Beta อยู่ที่ 0.328 มีค่า p-value อยู่ที่ 0.000 ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีค่า Beta อยู่ที่ 0.472 มีค่า p-value อยู่ที่ 0.000 ด้านลักษณะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีค่า Beta อยู่ที่ 0.150 มีค่า p-value อยู่ที่ 0.000 ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง มีค่า Beta อยู่ที่ 0.075 มีค่า p-value อยู่ที่ 0.000 และด้านความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติมีค่า Beta อยู่ที่ 0.016 มีค่า p-value อยู่ที่ 0.002 ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา จังหวัดพิษณุโลก (ค่า Sig. น้อยกว่า 0.05) ดังนั้นจากผลวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นแบบพหุแสดงให้เห็นว่าปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติมีอิทธิพลทางบวกต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา จังหวัดพิษณุโลกจึงยอมรับสมมติฐาน

โดยสรุปจากปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติทั้ง 6 ด้าน มีด้านที่ Sig. 6 ด้าน คือ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ด้านทรัพยากรของนโยบาย ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านลักษณะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และด้านความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ โดยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ด้านทรัพยากรของนโยบาย ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านลักษณะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และด้านความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ให้ผลเป็นเชิงบวกต่อต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา จังหวัดพิษณุโลกสามารถแสดงให้เห็นว่าหากปัจจัยนี้มีค่าสูงขึ้น ความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา จังหวัดพิษณุโลกจะมีค่าสูงขึ้นไปด้วยโดยหากดูจากค่า Beta ปัจจัยด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติ จะมีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม SMEs ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา จังหวัดพิษณุโลกสูงที่สุด รองลงมา คือ ปัจจัยด้านด้านทรัพยากรของนโยบาย ปัจจัยด้านด้านลักษณะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ปัจจัยด้านด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองและปัจจัยด้านด้านความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

ในการศึกษานี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา จังหวัดพิษณุโลกโดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดพิษณุโลก ประเภทนิติบุคคล จำนวน 395 ราย จากผลการศึกษาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นหญิง มีอายุ 30 – 40 ปี มีระดับการศึกษาปริญญา และมีประสบการณ์ในการประกอบกิจการมากกว่า 10 ปี ขึ้นไป มีประเภทของสินค้าที่ขาย คือ ขนมหวานเบเกอรี่ โดยมีจำนวนพนักงาน 6 - 10 คน และส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจ 6 - 10 ปี

จากผลการทดสอบสมมติฐานเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติและความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา จังหวัดพิษณุโลก โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ พบว่าปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติในการศึกษานี้ประกอบด้วย มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากรของนโยบาย การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติล้วนแต่เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไปปฏิบัติ ดังนั้นปัจจัยทั้งหมดนี้จึงส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริมผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดพิษณุโลกไปปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศิรินันท์ หล่อตระกูล (2561 : 31) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัดกาฬสินธุ์ โดยผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัดกาฬสินธุ์โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่าอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อยได้แก่ ด้านสภาพแวดล้อมภายนอก (การเมือง เศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี) ด้านการให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงาน ด้านวัตถุประสงค์ของนโยบาย ด้านมาตรการการควบคุมประเมินผล ด้านลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ และด้านสมรรถนะขององค์กร ในขณะที่ความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัดกาฬสินธุ์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่าอยู่ในระดับมาก 1 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง 5 ด้าน เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ได้แก่ ด้านการพัฒนาคนและสังคม ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านการส่งเสริมพัฒนาเกษตรกรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการพัฒนาองค์กรและพัฒนาการศึกษาท้องถิ่น และด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด

มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติเนื่องจากมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายที่ถูกกำหนดอย่างชัดเจนจะช่วยให้ผู้ประกอบการรับรู้ถึงประโยชน์ของนโยบาย และเข้าใจได้ว่าแผนการส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดังกล่าวจะสอดคล้องกับความต้องการของพวกเขาหรือไม่ ดังนั้นภาครัฐจึงควรมุ่งมั่นที่จะกำหนดแผนการส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีมาตรฐานและวัตถุประสงค์ รวมถึงเป้าหมายของการดำเนินงานที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม และสอดคล้องกับความต้องการของผู้ประกอบการ เพื่อให้พวกเขาได้รับผลประโยชน์สูงสุดจากแผนการส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศุภณัฐ ทรัพย์นาวิ (2561 : 28) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยในการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติในภาพรวมมีการปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน ด้านที่มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม รองลงมาได้แก่ด้านความชัดเจนในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ และด้านสมรรถนะของหน่วยงาน ตามลำดับ ส่วนการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน ด้านที่มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านอาคารสถานที่และวัสดุอุปกรณ์รองลงมาได้แก่ ด้านบุคลากรทางการศึกษาและ ด้านการบริหารจัดการตามลำดับ 2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ได้แก่ด้านความร่วมมือและสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก (X6) สมรรถนะของหน่วยงาน (X2) กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง (X5) และความพร้อมด้านทรัพยากร (X3) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 0.907 สามารถร่วมกันพยากรณ์การนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ได้ร้อยละ 82.30 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 และ 3) แนวทางที่เหมาะสมใน การนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติคือ การได้รับการสนับสนุนงบประมาณอย่างเพียงพอ ต้องมีการประสานงานที่ดีภายในองค์กร กำหนดข้อกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องให้ชัดเจน สร้างความมั่นคงในวิชาชีพให้แก่บุคลากร ทางการศึกษา และสรรหาบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถปฏิบัติงาน

ทรัพยากรของนโยบายก็มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทรัพยากร ไม่ว่าจะเป็นงบประมาณ อุปกรณ์ และวิธีการที่จะนำไปดำเนินงานตามนโยบายจะต้องเพียงพอต่อการดำเนินนโยบายไปปฏิบัติสำเร็จตามเป้าประสงค์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเกิดการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุคลากรที่ภาครัฐจัดเตรียมเพื่อรองรับการดำเนินนโยบายต่างๆ จะต้องเป็นบุคคลสำคัญที่ทำหน้าแบ่งปันความรู้ให้แก่ผู้ประกอบการทั้งหลาย ดังนั้น ภาครัฐจึงต้องจัดเตรียมบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถให้มีจำนวนเพียงพอในแผนการส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อจำนวนของผู้ประกอบการเพื่อให้มั่นใจว่าผู้ประกอบการจะได้รับประโยชน์จากการแบ่งปันความรู้จากบุคลากรในแผนการส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวัชร สายสมาน (2562 : 33) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ

การนำนโยบายความรับผิดชอบต่อสังคมไปปฏิบัติ: ศึกษากรณีการพัฒนาชุมชนเชิงพื้นที่แบบองค์รวม ของ บริษัทเอฟีด โดยผลการวิจัยพบว่า บริษัทเอฟีด ได้ดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมตามหลักการสมดุลง 3 ด้าน คือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม โดยผู้บริหารได้ให้ความสำคัญและสื่อสารนโยบาย รวมทั้งจัดตั้งสำนักกิจกรรมเพื่อสังคม โดยจัดสรรทรัพยากรงบประมาณ และมีบุคลากรทำหน้าที่ในการรับ นโยบายไปปฏิบัติในด้านสังคมโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นการดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคมนอกกระบวนการของ บริษัท เพื่อดำเนินโครงการพัฒนาชุมชนเชิงพื้นที่แบบองค์รวม ในพื้นที่ตัวแบบซึ่งเป็นที่ตั้งฐานการผลิตของ บริษัท ส่งผลให้เกิดการมีส่วนร่วมพัฒนาชุมชนระหว่างบริษัทและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง

การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติจะช่วยให้ผู้ปฏิบัติงาน หรือผู้ที่เกี่ยวข้องตามแผนงานหรือโครงการเกิดความเข้าใจตรงกัน ยอมรับที่จะทำงานร่วมกัน หากไม่มี กระบวนการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ผู้ปฏิบัติงานหรือผู้ที่เกี่ยวข้องอาจจะไม่ได้รับข้อมูลที่ตรงกัน นำมาซึ่ง ความผิดพลาดในการดำเนินนโยบายได้ ด้วยเหตุนี้ การสื่อสารจะต้องมีความชัดเจน ความเที่ยงตรง และ สื่อสารอย่างสม่ำเสมอ โดยหน่วยงานด้านการประชาสัมพันธ์ในแผนการส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาด ย่อม ในรูปแบบของสื่อต่างๆ จะต้องสื่อสารให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบเกี่ยวกับขั้นตอนวิธีการดำเนินงาน และ ระยะเวลา และคอยให้บริการข้อมูลข่าวสารตอบคำถามแก่ผู้ประกอบการทางโทรศัพท์เพื่อให้พวกเขาเข้าถึง ข้อมูลของแผนงาน และข่าวสารต่างๆ ด้วยความเข้าใจอย่างชัดเจน ถูกต้อง ครบถ้วน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของพรรณสุภา โพธิ์ย้อย (2561 : 35) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการนำนโยบายสภาวัฒนธรรมไปปฏิบัติ กรณีศึกษาสภาวัฒนธรรมตำบล จังหวัดสมุทรสาคร โดยผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการ นำนโยบายสภาวัฒนธรรมไปปฏิบัติ ประกอบด้วย 4 ปัจจัยสำคัญตามลำดับ ได้แก่ การติดต่อสื่อสาร เป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของนโยบาย บุคลากรที่นำนโยบายไปปฏิบัติและสภาพแวดล้อม

ลักษณะขององค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติควรได้รับการส่งเสริมผ่านความเข้าใจในแผนการส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ก่อนที่จะปฏิบัติงาน ความรู้ความสามารถ ความเต็มใจในการนำแผนการ ส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไปปฏิบัติ ความเต็มใจ ความพร้อมที่จะอุทิศและเสียสละเวลาเพื่อ การปฏิบัติงานตามแผนการส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีความยินดีที่จะให้บริการและให้ความ ร่วมมือแก่บุคคลในหน่วยงานในการนำแผนการส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไปปฏิบัติ องค์การ ที่นำนโยบายไปปฏิบัติจึงควรส่งเสริมคุณสมบัติเหล่านี้แก่ผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของตนเองเพื่อให้บุคลากร ของตนเองมีความพร้อมในทุกด้านทั้งก่อนและระหว่างการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัชฎาภรณ์ หงษ์ภักดี (2562 : 25) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการ ให้บริการแบบศูนย์บริหารราชการ ฉับไวใสสะอาด กรณีศึกษาสำนักงานเขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร โดย ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติคือ วัตถุประสงค์ของนโยบายมี ความชัดเจน ลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีความพร้อม มีศักยภาพ ด้านโครงสร้างการบริหารสาย

การบังคับบัญชาที่สิ้น ได้รับการสนับสนุนด้านการเมือง และด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติมีการรับรู้เข้าใจเป็นอย่างดี

เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองเป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญที่พบในการศึกษานี้ว่าสามารถส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไปปฏิบัติเช่นกัน ทั้งนี้ปัจจัยเหล่านี้สามารถส่งผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยอาจมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมของเหล่าประชาชน และกลุ่มผลประโยชน์ต่อนโยบาย ขณะเดียวกันการพัฒนาเศรษฐกิจและโครงสร้างทางเศรษฐกิจของชุมชนและสังคมก็ส่งผลกระทบต่อโอกาสในการเข้าถึงการช่วยเหลือผู้ประกอบการอีกด้วย ดังนั้นจึงควรมีสร้างเครือข่ายและความสัมพันธ์ของผู้ประกอบการในพื้นที่ชุมชนหรือสังคมเพื่อให้เข้าถึงการช่วยเหลือผู้ประกอบการ พร้อมๆ ไปกับการพัฒนาและส่งเสริมสภาพความเป็นอยู่ของผู้ประกอบการให้พวกเขาสามารถเข้าถึงการช่วยเหลือได้ รวมถึงการรับฟังเสียงคัดค้านจากผู้ต่อต้านนโยบายเพื่อสร้างความสมานฉันท์ และหาทางออกร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวัชร สยสมาน (2562 : 31) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการนำนโยบายความรับผิดชอบต่อสังคมไปปฏิบัติ: ศึกษากรณีการพัฒนาชุมชนเชิงพื้นที่แบบองค์รวมของบริษัทเอฟิวต์ โดยผลการวิจัยพบว่า บริษัทเอฟิวต์ ได้ดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมตามหลักการสมดุล 3 ด้าน คือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม โดยผู้บริหารได้ให้ความสำคัญและสื่อสารนโยบาย รวมทั้งจัดตั้งสำนักกิจกรรมเพื่อสังคม โดยจัดสรรทรัพยากรงบประมาณ และมีบุคลากรทำหน้าที่ในการรับนโยบายไปปฏิบัติในด้านสังคมโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นการดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคมนอกกระบวนการของบริษัท เพื่อดำเนินโครงการพัฒนาชุมชนเชิงพื้นที่แบบองค์รวม ในพื้นที่ตัวแบบซึ่งเป็นที่ตั้งฐานการผลิตของบริษัท ส่งผลให้เกิดการมีส่วนร่วมพัฒนาชุมชนระหว่างบริษัทและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง ความร่วมมือและสนับสนุนในการปฏิบัติงานของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ต้องปฏิบัติตามนโยบายของการให้ความช่วยเหลือมีผลกระทบต่อความสำเร็จในการนำนโยบายส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไปปฏิบัติ ในแง่นี้ผู้ประกอบการจำเป็นต้องให้ความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐด้วยเนื่องจากผู้ประกอบการจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในการดำเนินนโยบายในบางครั้ง ดังนั้น ทางฝั่งผู้ประกอบการเองก็ควรให้ความร่วมมือและสนับสนุนในรับข้อมูลข่าวสาร ปฏิบัติตามคำแนะนำของหน่วยงานอย่างเคร่งครัด แบ่งปันข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานให้ความช่วยเหลือการนำแผนการส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไปปฏิบัติ ให้ความร่วมมือในการขึ้นทะเบียนเพื่อเข้าร่วมโครงการหรือขอรับการช่วยเหลือต่างๆ และเข้าร่วมโครงการเรียนรู้และอบรมเพื่อศึกษาความรู้และทักษะใหม่ๆ ตามแผนพัฒนาธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วงศ์วรรณ บุญวัฒน์ และเพชรรัตน์ ไสยสมบัติ (2562 : 26) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการนำนโยบายการจัดการขยะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพระนครศรีอยุธยาไปปฏิบัติ ผลการศึกษาพบว่าการมีส่วนร่วมในการคัดแยกขยะ ณ แหล่งกำเนิด และการให้

ความร่วมมือแก่เจ้าหน้าที่ในทุกด้านของประชาชน เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้การนำนโยบายการจัดการขยะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพระนครศรีอยุธยาไปปฏิบัติได้สำเร็จ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้

ในการศึกษานี้ เนื่องจากผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดพิษณุโลก ผู้วิจัยสามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลสำหรับการพิจารณากลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตพื้นที่อื่นได้เช่นกัน โดยในการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ภาครัฐจะต้องกำหนดแผนการส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีมาตรฐานและวัตถุประสงค์ รวมถึงเป้าหมายของการดำเนินงานที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม และสอดคล้องกับความต้องการของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

นอกจากนี้จะต้องจัดเตรียมบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถให้มีจำนวนเพียงพอในแผนการส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และจะต้องมีการประชาสัมพันธ์ในแผนการส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในรูปแบบของสื่อต่างๆ จะต้องสื่อสารให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบเกี่ยวกับขั้นตอนวิธีการดำเนินงาน และระยะเวลา และคอยให้บริการข้อมูลข่าวสารตอบคำถามแก่ผู้ประกอบการทางโทรศัพท์เพื่อให้พวกเขาเข้าถึงข้อมูลของแผนงาน และข่าวสารต่างๆ ด้วยความเข้าใจอย่างชัดเจน ถูกต้อง ครบถ้วน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

ในการศึกษาครั้งต่อไปในประเด็นเดียวกัน ผู้วิจัยควรพิจารณาการศึกษาเชิงคุณภาพร่วมกับการศึกษาเชิงปริมาณเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกมากขึ้นโดยสามารถกำหนดขอบเขตการศึกษาครั้งต่อไปที่ต่อยอดจากผลการศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- คณิศร อุ๋นแสงจันทร์. (2564). คุณลักษณะของผู้ประกอบการและกลยุทธ์ที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมs) ในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารวิชาการสถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ*. 7 (1), 618-629.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2554). *หลักการวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- พรรณสุภา โพธิ์ย้อย. (2561). การนำนโยบายสภาวัฒนธรรมไปปฏิบัติ กรณีศึกษาสภาวัฒนธรรมตำบล จังหวัดสมุทรสาคร. *วารสารการเมืองการปกครอง*. 8 (3), 132-151.
- พัชรินทร์ เพชรช่วย, ปลื้มใจ ไพจิต และรัตติยาภรณ์ รอดสีเสน. (2564). คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานของวิสาหกิจฯ. *วารสารวิทยาการจัดการ*. 8 (1), 107-124.
- รัชฎาภรณ์ หงส์ภักดี. (2562). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบาย การให้บริการแบบศูนย์บริหารราชการ ควบไว้ใสสะอาด กรณีศึกษาสำนักงานเขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร. *วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต*. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วงศ์วรรณ บุญวัฒน์ และ เพ็ชรรัตน์ ไสยสมบัติ. (2562). การนำนโยบายการจัดการขยะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพระนครศรีอยุธยาไปปฏิบัติ. *วารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัยสวนดุสิต*. 15 (3), 147-159.
- วัชร สยสมาน. (2562). การนำนโยบายความรับผิดชอบต่อสังคมไปปฏิบัติ: ศึกษากรณีการพัฒนาชุมชนเชิงพื้นที่แบบองค์รวมของบริษัทเอฟูด. *วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต*. บัณฑิตวิทยาลัย: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ศิรินันท์ หล่อตระกูล. (2561). รูปแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัดกาฬสินธุ์. *วารสารสังคมศาสตร์วิชาการ*. 10 (3), 9-25.
- ศุภณัฐ ทรัพย์นาวิ. (2561). การนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์. *วารสารมนุษยสังคมปริทัศน์*. 20 (1), 131-147.
- สุชาติ อำนาจวิภาวี. (2563). นโยบายของภาครัฐในการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เกิดความยั่งยืน. *Journal of Administrative and Management Innovation*. 8 (3), 56-66.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2564). บทสรุปผู้บริหาร รายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ปี 2564. The Creatia.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2564). แผนการส่งเสริม SMEs พ.ศ. 2564-2565. *ออนไลน์*. สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2565. แหล่งที่มา: https://www.sme.go.th/upload/mod_download/download-20210820091040.pdf
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2565). รายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (MSME) รายเดือนมีนาคม 2565. *ออนไลน์*. สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2565. แหล่งที่มา: https://www.sme.go.th/upload/mod_download/download-20220420160226.pdf

- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2560). สรุปสาระสำคัญแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 พ.ศ. 2560 – 2564. *ออนไลน์*. สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2565. แหล่งที่มา: <http://www.prachinburi.go.th/plan12.pdf>
- สำนักงานแรงงานจังหวัดพิษณุโลก. (2565). รายงานสถานการณ์แรงงานจังหวัดพิษณุโลก ไตรมาส 1 ปี 2565 (มกราคม - มีนาคม 2565). *ออนไลน์*. สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2565. แหล่งที่มา: <http://phitsanulok.mol.go.th/wp-content/uploads/sites/23/2022/05/รายงานสถานการณ์แรงงานจังหวัดพิษณุโลก-ไตรมาส-1-ปี-2565-มกราคม-มีนาคม-2565.pdf>
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2564). *บทสรุปผู้บริหาร รายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ปี 2564*. The Creatia.